

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 170/2024-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Matúšom Bereseckým, Farská 33, Nitra, proti postupu a rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (predtým Okresného súdu Bratislava III) č. k. 11C/115/2016-551 z 2. apríla 2019, proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/253/2019-679 z 9. decembra 2020 a proti postupu a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/264/2021 z 25. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami označenými v záhlaví tohto uznesenia (rozsudkom okresného súdu o zamietnutí jej žaloby, rozsudkom krajského súdu o potvrdení rozsudku okresného súdu a rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí jej dovolania). Navrhuje napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie, priznať jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľka zároveň žiada, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutých rozsudkov ako aj uznesenia mestského súdu o výške trov konania a aby dočasným opatrením uložil mestskému súdu, aby nekonal a nerozhodol o výške trov konania, resp. žalovaným, aby sa zdržali oprávnenia priznaného im uznesením o trovách konania.

3. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka a spoločnosť [REDAKOVANÉ] v likvidácii (žalobkyňa v 2. rade, neskôr žalovaná v 2. rade) podali na okresnom súde žalobu o určenie veriteľa pohľadávky, určenie záložného veriteľa a určenie neplatnosti zmluvy proti žalovanému (neskôr aj žalovaný v 1. rade) [REDAKOVANÉ]. Žalobu podali z dôvodu pochybnosti o tom, kto je veriteľom predmetnej pohľadávky (či žalovaný alebo žalobkyňa v 2. rade), a žiadali určiť, že veriteľom je žalobkyňa v 2. rade, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 15. októbra 2015 uzatvorenej medzi spoločnosťou [REDAKOVANÉ] a žalobkyňou v 2. rade, ako aj určenia, že zmluva o postúpení pohľadávky z 5. novembra 2015 uzatvorená medzi spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ako postupcom a žalovaným v 1. rade ako postupníkom je neplatná. Po tom, čo žalobkyňa v 2. rade spochybnila udelenie plnej moci právnenému zástupcovi sťažovateľky na podanie tejto žaloby, a po jej späťvzatí okresný súd konanie v časti nároku žalobkyne v 2. rade zastavil. Na uvedené reagovala sťažovateľka návrhom, aby do konania vstúpila spoločnosť [REDAKOVANÉ] v likvidácii na strane žalovaného a okresný súd vstup žalovanej v 2. rade pripustil. Následne okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľky zamietol, keďže nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Považoval za preukázané, že sťažovateľkou tvrdený spor je len iluzórny, keďže na základe zhodných vyjadrení oboch žalovaných je zrejmé, že veriteľom spornej pohľadávky je žalovaný v 1. rade.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu, s ktorého odôvodnením sa v celom rozsahu stotožnil [„veriteľom pohľadávky voči sťažovateľke je preukázateľne žalovaný v 1. rade, v prospech ktorého je zriadené aj záložné právo k nehnuteľnostiam vo vlastníctve sťažovateľky (výpis z LV) a v prípade ak žalovaný v 1. rade pristúpil k výkonu záložného práva, uvedené nenavodzuje potrebu odstránenia spornosti alebo neistoty práva na strane sťažovateľky“, bod 25 napadnutého rozsudku]. K spornej skutočnosti, či spoločnosť [REDAKOVANÉ] postúpila nespornú uznanú pohľadávku zabezpečenú záložným právom žalovanému v 1. rade zmluvou z 5. novembra 2015 alebo žalovanému v 2. rade zmluvou z 15. októbra 2015, poukázal na vyjadrenie žalovanej v 2. rade, že neuzavrela zmluvu o postúpení pohľadávok z 15. októbra 2015. Rovnaké tvrdenie bolo aj obsahom výpovede konateľky žalovanej v 2. rade na nemeckej polícii a záver, že podpis na predmetnej zmluve „pravdepodobne nie je pravým podpisom pisateľky“ vyplýva aj z odborného stanoviska č. 10/2018 znalkyne [REDAKOVANÉ], o ktorom mala sťažovateľka v priebehu konania vedomosť. K tvrdenému rozporu zmluvy o postúpení pohľadávok z 5. novembra 2015 s § 56a a § 135a Obchodného zákonníka krajský súd pripomenul, že v konaní nebolo preukázané, že by si spoločnosť [REDAKOVANÉ] alebo veriteľ spoločnosti proti žalovanému v 1. rade uplatnili nárok na náhradu škodu z dôvodu ukrátenia druhého spoločníka pána [REDAKOVANÉ], ani žalovaná v 2. rade ako právna nástupkyňa spoločnosti [REDAKOVANÉ] neuviedla pochybnosti o zneužití postavenia žalovaného v 1. rade ako konateľa tejto spoločnosti. Zároveň nebol preukázaný opak tvrdenia žalovaného v 1. rade, že kúpnu cenu za pohľadávku voči sťažovateľke vo výške 516 603,57 eur uhradil formou započítania (žalovaný v 1. rade poskytol spoločnosti [REDAKOVANÉ] peňažné prostriedky vo výške 688 000 eur). K nevykonaniu sťažovateľkou navrhovaných dôkazov doplnil, že ich vykonanie by nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej, najmä s odkazom na skutočnosť, že žalovaná v 2. rade ako právna nástupkyňa pôvodného veriteľa pohľadávok ich prevod na žalovaného v 1. rade vôbec nespochybňovala a nebolo preukázané, že druhý bývalý konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] prípadne jeho veriteľ napadli tento prevod.

5. Proti tomuto rozsudku krajského soudu stěžovatelka podala dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na § 420 písm. e) (predmetná vec bola pridelená občianskoprávnemu senátu namiesto obchodnoprávnemu), § 420 písm. f) (nevykonanie navrhovaných dôkazov – výsluch [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], nesprávne hodnotenie dôkazov, odňatie možnosti dvojinstančného preskúmania súdneho rozhodnutia, nedostatočné odôvodnenie) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP (právna otázka, či dlžníkovi svedčí naliehavý právny záujem na určení absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky voči dlžníkovi, resp. na určení záložného veriteľa pohľadávky). Najvyšší súd napadnutým rozsudkom procesne prípustné, no nedôvodné dovolanie stěžovateľky zamietol podľa § 448 CSP.

6. Následne rozhodol o výške náhrady trov konania (po prechode výkonu súdnictva) mestský súd obsadený vyšším súdnym úradníkom uznesením zo 16. novembra 2023 tak, že stěžovatelka je povinná zaplatiť žalovanému v 1. rade náhradu trov konania vo výške 16 284,12 eur a žalovanému v 2. rade vo výške 12 310,32 eur.

II.

Argumentácia stěžovateľky

7. Podľa stěžovateľky je napadnutý rozsudok okresného soudu nesprávny, nezákonný, arbitrárny a nedostatočne odôvodnený. Okresný súd rozhodol na základe toho, že stěžovatelka nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pritom zamietol všetky jej návrhy na vykonanie dokazovania (výsluch [REDAKOVANÉ], druhého konateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], účtovníčky tejto spoločnosti), ktoré podľa jeho názoru nesmerovali k preukázaniu naliehavého právneho záujmu. Stěžovatelka trvá na tom, že má odôvodnené pochybnosti, kto je veriteľom spornej pohľadávky, a že zmluva o postúpení pohľadávok z 5. novembra 2015 je absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu rozporu s kogentnou normou (§ 56a, § 135a Obchodného zákonníka, resp. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ako aj rozporu s dobrými mravmi. Podľa jej názoru bolo zámerom žalovaného v 1. rade nadobudnúť spornú pohľadávku do svojho výlučného vlastníctva a uprednostniť tak svoje záujmy pred záujmami 2. spoločníka ako aj samotnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] čím zneužil svoje postavenie konateľa spoločnosti. V tejto súvislosti spochybňuje existenciu zmluvy o pôžičke vo výške 688 000 eur medzi žalovaným v 1. rade a spoločnosťou [REDAKOVANÉ]

7.1. Na uvedené argumenty okresný súd nereagoval, pričom na absolútnu neplatnosť mal prihliadať *ex officio*, a zároveň sa odchyľil od ustálenej praxe najvyššieho soudu, podľa ktorej aktívne legitimovaným na podanie určovacej žaloby môže byť aj subjekt, ktorý nie je účastníkom právneho vzťahu.

8. Aj napadnutý rozsudok krajského soudu je podľa stěžovateľky nesprávny, nezákonný a nepreskúmateľný. V prvom rade bola vec v rozpore s rozvrhom práce pridelená občianskoprávnemu (nie obchodnoprávnemu) senátu. Ďalej uvádza, že aj krajský súd nezákonne nepripustil vykonanie ani jedného ňou navrhovaného dôkazu, zjavne nesprávne ustálil skutkový stav, keď uviedol, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] si neuplatnila nárok na náhradu škody (s odkazom na konanie vedené na Okresnom súde I pod sp. zn. 20C/67/2016), resp. že žalovaný v 1. rade preukázal, že spoločnosti [REDAKOVANÉ] poskytol peňažné prostriedky vo výške 688 000 eur. Krajský

súd porušil dvojinštančnosť konania, keď odôvodnil spoj rozsudok skutočnosťami a dôkazmi, ktoré neboli predmetom konania na okresnom súde.

9. Aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka opakuje svoje presvedčenie, že zmluva o postúpení pohľadávky z 5. novembra 2015 je absolútne neplatný právny úkon, absolútna neplatnosť pôsobí *erga omnes* a nemožno ju zhojiť prehlásením účastníkov (ktoré stotožňuje so skutočnosťou, že žalovaní zhodne uviedli, že veriteľom pohľadávky je žalovaný v 1. rade) a môže sa jej dovolávať každý, aj sťažovateľka ako dlžníčka z tejto zmluvy. Najvyšší súd na jednej strane dospel k opačnej odpovedi na ňou vznesenú právnu otázku než okresný súd (teda že dlžník môže mať naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy), no zároveň dospel k opačnému záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľky, a to z dôvodu, že 2. spoločník spoločnosti [REDAKOVANÉ] nepodal žalobu o náhradu škody proti žalovanému v 1. rade a s odkazom na výpis z hlavnej knihy spoločnosti [REDAKOVANÉ] Pritom sa vôbec nevysporiadal s argumentmi sťažovateľky smerujúcimi práve proti týmto dôvodom. Najvyšší súd sa nevysporiadal s argumentom, že ani zhodné vyhlásenie účastníkov absolútne neplatného právneho úkonu nemôže konvalidovať jeho absolútnu neplatnosť, že žaloba o náhradu škody proti žalovanému v 1. rade podaná bola, že odplata za pohľadávky zaplatená nebola a súdy nevykonali ňou navrhnuté dôkazy. Uvedené zakladá nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku a jeho nepreskúmateľnosť.

10. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd zároveň odložil vykonateľnosť napadnutých rozsudkov, ako aj uznesenia mestského súdu o trovách konaniach, resp. aby vydal dočasné opatrenie, a tým odvrátil závažnú ujmu, ktorá sťažovateľke hrozí v súvislosti s rozhodnutím o trovách konania žalovaných.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces a práva na spravodlivé súdne konanie postupom a rozsudkom okresného súdu o zamietnutí určovacej žaloby sťažovateľky, rozsudkom krajského súdu o potvrdení rozsudku okresného súdu a rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí jej dovolania, ktorému vyčíta nedostatočné odôvodnenie.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom a rozsudkom okresného súdu:

12. Ústavný súd v prvom rade s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

13. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol prípustný opravný prostriedok (odvolanie), ktorý sťažovateľka využila, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv postupom a rozsudkom krajského súdu:

14. Aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu ústavný súd odkazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy a z neho vyplývajúci princíp subsidiarity.

15. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, stotožňujúc sa s jeho odôvodnením, bol prípustný mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), ktorý sťažovateľka aj využila. Najvyšší súd sa dovolaním sťažovateľky meritórne zaoberal pričom došiel k záveru o jeho nedôvodnosti, a preto ho zamietol.

16. Dovolacia argumentácia sťažovateľky je v zásade totožná s jej sťažnostnou argumentáciou namierenou proti záverom všeobecných súdov v konaní pred ústavným súdom. Vzhľadom na to, že najvyšší súd sa dovolacou argumentáciou sťažovateľky zaoberal, nie je vo vzťahu k rozsudku krajského súdu daná prieskumná právomoc ústavného súdu.

17. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku krajského súdu, v dôsledku čoho ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu práv postupom a rozsudkom najvyššieho súdu:

18. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu uplatňuje v ústavnej sťažnosti rovnakú sťažnostnú argumentáciu, akú uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, najmä týkajúcu sa existencie naliehavého právneho záujmu a absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok a rovnako ako krajskému súdu v dovolaní, aj najvyššiemu súdu v ústavnej sťažnosti vytýka nevysporiadanie sa s ňou predloženými argumentmi.

19. V nadväznosti na takto koncipovaný obsah ústavnej sťažnosti ústavný súd uvádza, že jeho úlohou nie je opätovne preveriť správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu je jeho úlohou posúdiť, či sa najvyšší súd s podaným dovolaním vysporiadal v súlade s požiadavkami kladenými na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, jeho preskúmateľnosť a ústavnoprávnu udržateľnosť.

20. Sťažovateľka v podstate v ústavnej sťažnosti namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s ňou prednesenými argumentmi.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľkou

označenými právami podľa ústavy a dohovoru, a to v rozsahu námietok formulovaných sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti. Zameral sa na to, či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to so zreteľom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého rozsudku.

22. Najvyšší súd dospel k záveru o procesnej prípustnosti dovolania sťažovateľky, no nepovažoval ho za dôvodné, a preto ho zamietol. Vo vzťahu k namietaným vadám zmätočnosti, konkrétne k námietke, že rozhodoval nesprávne obsadený súd, najvyšší súd po citácii z príslušných rozvrhov práce okresného súdu a krajského súdu a príslušných zákonných i podzákonných predpisov konštatoval, že predmetný spor bol už na okresnom súde pridelený do oddelenia „C“ bez reklamácie, a preto bolo aj odvolanie na krajskom súde pridelené do oddelenia „Co“, pričom opäť nedošlo k vzneseniu námietky nesprávneho zápisu v príslušnej lehote. S odkazom na judikát R 99/1999 preto nevzhladol prítomnosť vady konania podľa § 420 písm. e) CSP. Následne podrobil najvyšší súd prieskumu odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 38.1 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu), ktoré podľa jeho názoru vyhovuje zákonným a judikatúrnym požiadavkám. Najvyšší súd vyhodnotil zdôvodnenie nevykonania navrhovaného dokazovania ako dostatočné a súladné so zákonom (bod 42 napadnutého rozsudku). Pripomenul, že dovolaním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených okresným a krajským súdom ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (s výnimkou vážnych deficitov v dokazovaní, ktoré však v predmetnej veci nebili zistené (bod 44 napadnutého rozsudku). S odkazom na svoju judikatúru (1ObdoV/12/2015, R 56/2012) najvyšší súd konštatoval, že pokiaľ krajský súd poukázal aj na ďalšie okolnosti potvrdzujúce záver o správnosti zamietnutia žaloby nad rámec úvah okresného súdu, neporušil tým zásadu dvojinštančnosti konania (bod 45.1 napadnutého rozsudku). K námietke, že krajský súd hodnotil dôkazy, ktoré neboli predmetom konania pred okresným súdom, najvyšší súd poukázal na zvukový záznam z pojednávania konaného 3. apríla 2019, na ktorom sporové strany netrvali na oboznamovaní sa dôkazmi vyplývajúcimi zo spisu, ktoré im boli doručované, ako aj na obsah spisu (doručenie odborného stanoviska i výpisov z hlavnej knihy analytickej evidencie právneho zástupcovi sťažovateľky) (bod 45.2 napadnutého rozsudku).

23. Pokiaľ ide o tú časť dovolania, ktorej prípustnosť sťažovateľka vyvodila z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľka zákonom zodpovedajúcim spôsobom vymedzila právnu otázku, „*či dlžníkovi svedčí naliehavý právny záujem na určení absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky*“, a (súč viazaný iba vymedzením právnej otázky, nie už určením, pod ktorý prípad prípustnosti jej riešenia táto otázka spadá) pristúpil k meritórnemu posúdeniu právneho posúdenia veci krajským súdom. Uviedol ustálenú rozhodovaciu prax riešenia otázky naliehavého právneho záujmu najvyššieho i ústavného súdu a konštatoval, že okresný súd ani krajský súd sa od nich neodklonili, s ich záverom o nepreukázaní naliehavého právneho názoru sa stotožnil. Súdny posudzovali existenciu naliehavého právneho záujmu jednak na určení veriteľa, keď za rozhodujúcu skutočnosť v prejednávanej veci považovali, že obaja žalovaní zhodne uviedli, že veriteľom spornej pohľadávky je žalovaný v 1. rade. K uvedenému pristúpila aj konkrétna okolnosť prípadu spočívajúca v popretí uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky z 15. októbra 2015 (o ktorú opierala svoju žalobu sťažovateľka) žalovanou v 2. rade (ktorá vo veci pôvodne figurovala ako žalobkyňa v 2. rade, no v priebehu konania poprela udelenie plnej moci právneho zástupcovi sťažovateľky). Súdny posudzovali existenciu naliehavého právneho záujmu aj vo vzťahu

k možnému vysloveniu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, keď vzali do úvahy, že nebolo preukázané, že by si spoločnosť [REDAKOVANÉ] alebo veriteľ tejto spoločnosti uplatnili nárok na náhradu škody voči žalovanému v 1. rade, a že bola uhradená kúpna cena za pohľadávku započítaním (žalovaný v 1. rade poskytol spoločnosti [REDAKOVANÉ] peňažné prostriedky vo výške 688 000 eur). Zároveň najvyšší súd považoval za dostatočne vykonané dokazovanie k ustáleniu tohto záveru. Zdôraznil, že zodpovedanie otázky naliehavého právneho záujmu je v každom konkrétnom prípade jedinečné, a opäť poukázal na skutkové okolnosti prejednávanej veci (bod 60 napadnutého rozsudku).

24. Po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd svoj rozsudok dostatočne (dokonca vyčerpávajúco) odôvodnil, vyjadril sa ku všetkým pre rozhodnutie veci podstatným skutočnostiam. Ani prípadná absencia výslovnej reakcie na sťažovateľkou opakovane uvádzanú námietku o uplatnení si náhrady škody proti žalovanému v 1. rade spoločnosťou [REDAKOVANÉ] nie je spôsobilá zvrátiť záver o ústavnej udržateľnosti napadnutého rozsudku. V okolnostiach prejednávanej veci ústavný súd považuje za podstatnejšie, že samotná žalovaná v 2. rade ako právna nástupkyňa spoločnosti [REDAKOVANÉ] nenamietala zneužitie postavenia žalovaného v 1. rade ako konateľka jej predchodkyne, konaním ktorým by mala byť ukrátená na svojom majetku, a nijakým spôsobom nenamietala proti predmetnej zmluve o postúpení pohľadávky z 5. novembra 2015. Naopak, spochybnila pravosť zmluvy o postúpení pohľadávky z 15. októbra 2015, ktorou argumentovala sťažovateľka. V neposlednom rade ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky na skutočnosť, že jej žaloba nebola zamietnutá z dôvodu nedostatku jej vecnej legitímácie, ale pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

25. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu spochybňovali, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti a dočasné opatrenie) stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2024

Miloš Maďar
predseda senátu